

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 185/03-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť V. K., trvale bytom T., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Ď., ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 27 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podľa čl. 30 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Mestského úradu Martin, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2003 doručená sťažnosť V. K., trvale bytom T. (ďalej len „sťažovateľ“), označená ako „*Sťažnosť na porušovanie základných práv a slobôd*“. V sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva podľa čl. 27 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 30 ods. 1 a 4 ústavy postupom Mestského úradu v Martine (ďalej len „mestský úrad“).

Zo sťažnosti sťažovateľa a z k nej priložených listín vyplýva, že sťažovateľ je predsedom petičného výboru „*na odčlenenie Tomčian od mesta Martin*“. Dňa 9. novembra 1999 bola mestskému úradu odovzdaná „*petícia občanov Tomčian*“ so žiadosťou o vyhlásenie hlasovania o odčlenenie od mesta Martin. Podľa sťažovateľa Mestské zastupiteľstvo v Martine (ďalej len „*mestské zastupiteľstvo*“) 25. októbra 2001 hlasovanie schválilo, primátor mesta ho pozastavil na neurčito, čím porušil § 11 ods. 4 písm. c) zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „*zákon o obecnom zriadení*“). Po takmer trojročných prietáhoch primátor mesta nenechal už hlasovať o pozastavenom hlasovaní o odčlenení, rozhodol sám, vraj na základe uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 8/02. Mestský úrad neustále robil prietahy v konaní tak, aby nemusel hlasovanie vyhlásiť. Tieto prietahy trvajú už štvrtý rok, hoci „už dvakrát o porušovaní práv sťažovateľa a práv obyvateľov Tomčian“ rozhodol ústavný súd v „*NÁLEZOCH III. ÚS 23/00 a III. ÚS 24/01-31*“.

Podľa sťažovateľa neodôvodnenými prietáhmi v konaní mestského zastupiteľstva a primátora osobne „*došlo k situácii, že hlasovanie, ktoré malo byť vykonané do 90 dní od jeho podania*“ na mestskom úrade, doposiaľ po takmer štyroch rokoch vykonané nebolo. Neodôvodnenými prietáhmi malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 27 ods. 1 a čl. 30 ods. 1 a 4 ústavy.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd:

- „1) Zaviazal MsÚ v Martine naplniť *Nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/01-31*
- 2) *Podľa zákona o obecnom zriadení ods. 4 a 6 § 11 zákona SNR č. 369/1990 Zb. vyhovel žiadosti obyvateľov Tomčian vyhlásiť hlasovania o odčlenenie od mesta Martin.*“

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej „*zákon o ústavnom súde*“) ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a podľa § 25

ods. 2 citovaného zákona skúmal, či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Dôvodom na odmietnutie sťažnosti je aj nedostatok právomoci ústavného súdu.

Ústavný súd vychádzajúc zo zmyslu návrhu na rozhodnutie vo veci samej posúdil tento návrh ako požiadavku, aby v konaní o sťažnosti došlo k nútenému výkonu predchádzajúceho nálezu ústavného súdu (naplneniu nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/01). Takým návrhom je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Týmto článkom ústavy je vymedzená právomoc ústavného súdu v konaní o sťažnostiach, ktorá oprávňuje ústavný súd rozhodovať o porušení základných práv a slobôd v určenom rozsahu. Z takto určenej právomoci ústavného súdu v konaní o individuálnej ochrane základných práv a slobôd sa však nedá vyvodit' oprávnenie na nútený výkon nálezov ústavného súdu. Táto právomoc sa nedá vyvodit' ani z čl. 124 ústavy, ktorý ustanovuje všeobecnú právomoc ústavného súdu na ochranu ústavnosti, pretože takto všeobecne vymedzená právomoc zásadne vyžaduje ústavnú a zákonnú úpravu typu konania pred ústavným súdom s konkrétnym účelom a predmetom ochrany ústavnosti.

Napokon ústavný súd pripomína, že ani zákon o ústavnom súde neupravuje taký typ konania pred ústavným súdom, ktorého účelom by bol nútený výkon rozhodnutí ústavného súdu.

Ústavný súd preto v súlade s ustanovením § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmieta z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáha jeho priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2003